

Jana Paďouková

rozhlasová reportáž

Nemám vůbec žádnéj talent, nejsem vůbec chytrá, nic neumím, ale mám jednu úžasnou vlastnost, kterou mi nadělila matka příroda. A to je nezřízenej optimismus, ale jakože naprosto.

To o sobě říká opravdu věčně optimistická Jana Paďouková, která se narodila 23. května 1950 v Praze. Stalo se to 7 měsíců a 20 dní po smrti jejího tatínka. Měla 8 sourozenců, se kterými si byla velmi blízká. Společně pili čaju, jak čaji vždycky říkala jejich maminka - Moravanka.

A nejradši vzpomínám na to, že prostě každej, kdo přišel domů odněkud z tréninku, ze školy, z práce, tak ty všichni ostatní, který už byli prostě zalezlí podobně, tak tak přišli a řekli: „Ahoj a dobrý.“ A ten, co přišel a říkal: „A dáme si, neříkali jsme: "Dáme si čaj, ale říkali jsme si, dáme čaju.“

Dětství prožili všichni sourozenci s maminkou na pražském Strahově. Dětství to bylo šťastné a veselé, i když sem patří i jedna krutá vzpomínka. Když šla malá Jana kolem vězení pro politické vězně, zaslechla ten nejhorší křik jednoho z mučených mužů. Nic tak strašného už nikdy v životě neslyšela. Odnesla si z toho pohled na politiku, za kterým si stojí dodnes.

Demokracie je nedokonalá, samozřejmě, ale je to to nejlepší, co lidi vymysleli. To tomu věřte.

V roce 1983 se Jana provdala za Rudolfa Paďouka, se kterým se přestěhovala do Černošic - Mokropes. Našli tady dokonalý dům, do kterého se okamžitě zamilovali.

...tenkrát se nějak ty domy moc neprodávaly, ale já jsem našla v +inzerát, že tady se prodává domek A já jsem, děti, velmi drze odepsala. že to koupím a cena nerozhoduje.

Krátce po nastěhování do Mokropes Jana viděla z okna masopustní průvod a jako pražské dítě, které nic takového nezažilo, se zděsila, že pro ně nemá žádné občerstvení. Postupem času se ale do příprav masopustu také zapojila a v jejím domku se dokonce schází celá masopustní parta. Se svou maskou „ženy z lidu“ se stala nedílnou součástí Mokropeského masopustu.

Po nástupu syna do mokropeské školky Jana zjistila, že práce s dětmi ji baví natolik, že se tomu věnuje dodnes. Svým nezřízeným optimismem a pozitivním přístupem k životu působí nejen na děti ve školce, návštěvníky masopustu, ale i na každého, kdo ji má šanci poznat.

Tak prostě mám takovej optimismus, že se těším na všechno. Já se těším, Na novej jízdní řád. Já vím, že ten vlak bude o minutu, ale fakt se těším jak malý dítě na novej jízdní řád. Já se těším prostě na všechno a vždycky prostě vím, že se všechno v dobrý obrátí a nemůžu říct, že bych někdy žila v nějakým stresu, protože měla jsem to životní štěstí, že jsem se narodila do úplně úžasný a báječný rodiny a zase jsem měla je, prostě celej život jsem měla víc štěstí než rozumu, protože prostě to štěstí nějakým omylem si na mě sedlo.